

מיעוט בעל מוטיווציה חזקה מטיל

תמיד את שילטונו על רוב לא־איכפתי

הענרייצות של המיעוט

מתחנת, מתרפסת, מתחנפת, ומתייפחת. בפוליטיקה, הכוח הוא המוכיח. ריע, מניין כוחו המיסתורי של הי מיעוט, שאין לו שום כוח ממושך, לעומת הממשלה, שיש לה צבא ומישטרה ובתי־סוהר, והפועלת בשם הרוב?

פ ועל כאן גורם שקשה מאד למדוד אותו. היותו קורא לו „מדריכ־הרצון“.

התופעה ידועה לכולנו מחיי־יומיום. התול־אשפות קטן ומורעב מתגרה בכל־רור־עים גדול. החתול מסמר את שערותיו, חושף את שיניו, משמיע קול מאיים. הי כלב יכול היה לטרוף אותו בנקל. אבל אין לו חשק להתקוטט. הוא גם פוחד, שמא ינקר החתול את עינו. לכן משמיע הכלב כמה נהמות בהצי לב, כדי לצאת ידי חובה ולשמור על כבודו, ומשאר את שדה־הקרב בידי החתול.

מחזה דומה מוצג לא־פעם כאשר מת־פתח ריב בין אדם גדול־מידות אך טוב־לב ובין אדם קטן, בעל חזות חלושה, שמנוי וגמור עימו לכפות את רצונו בכוח. כאשר הוא מתגרה באיש הגדול והחזק ממנו, נסוג, לרוב, דווקא הגדול. הוא יודע שהקטן מוכן להילחם, כדי להוכיח את אומץ־ליבו או עליונותו, ואילו הגדול אינו רוצה להוכיח דבר. לכן הוא מש־תמט מן המאבק.

הכוח הגופני הוא רק גורם אחד בהתי־מודדות בין בני־אדם, חשובות יותר הנכור

פנים הקיצוניים של תנועת־הרות, המפדל־ומיפלגות אחרות, אינם מגיעים לכדי רבע של האוכלוסייה היהודית בארץ.

והנה, מזה שנים רבות מכתוב הגוש, למעשה, את המדיניות של ממשלת־ישראל.

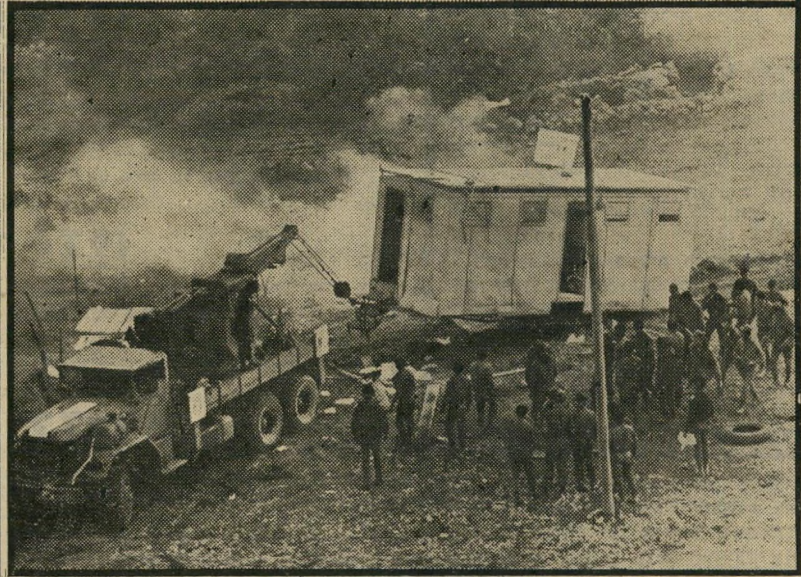
זה לא התחיל בממשלתו של מנחם בגין, שליבו עם האידיאולוגיה של הגוש. תופעה זו כבר בלטה בימי לוי אשכול וגולדה מאיר, ועוד יותר בימי כהונתו של יצחק רבין, שבוודאי לא נטה חסד לקי־צונית הדתנית־הלאומנית.

אנשי הגוש יצאו בשעתו לחברון, תוך הונאת הפיקוד של צה"ל, ונשארו במקום

עוטים, שכל אחד מהם שולט על שטח מסוים. ישראל של ימינו היא הוכחה מואלת לכך.

ה אגדה הרווחת בציבור אומרת כי בדמוקרטיה שולט הרוב, תוך כיבוד הזכויות של המיעוטים, שגם להם יש סי־כוי סביר להיות לרוב, בדרכים של הסי־כרה ושיכנוע. והוי האגדה, מהי המציאות?
כמציאות נכנע הרוב תמיד למי־

ט די קולק גילה משהו חשוב. לא מכבר סיפר על כך, „כשאני הולך ברחוב, עוצרים אותי אנשים ושואלים אותי: מה יהיה עם האיצטדיון? מדוע אין לנו? למה נכנעת לדתיים? אבל איש מן השואלים האלה לא עשה מאומה כדי לעזור לי. הייתי לגמרי בודד במאבק!“
התוצאות ידועות. הציבור הדתי ביר־שלים ניצח, כשם שניצח בפרשת כביש רמות. בניית האיצטדיון נפסקה, אחרי שכבר הושקעו בו עשרות מיליוני לירות. הציבור הדתי בירושלים הוא מיעוט. אר־הדי הספורט הם רוב. המיעוט ניצח.

הצבא מסלק „התנחלות“ של גוש אמונים ליד קריית־ארבע, חבריה־הכנסת אברמוביץ ולורנץ ממתיקים סוד

נות להשתמש בכוח, רוח־הקרב, הדבקות במשימה, האמונה־בעניין. **כמאבק בין הרוב והמיעוט, גור־מים אלה הם המכריעים.**

ג ושי־אמונים מורכב מקנאים. הם בטוחים בצידקתם — ביטחון שהוא אופייני רק לאנשים חד־ממדיים, חד־סי־טי־ריים, שאינם רוצים ואינם מסוגלים ל־ר־אות את הצד השני של מטבע, לבחון את צידקת הוולת, לשאוף לראייה אובייקטי־בית.

הם „יודעים“ שהם צודקים. בהיותם צודקים, אין הם מקבלים את מרותו של איש זולתם. חוק־המדינה אינו מעניין אותם, כי הם מאמינים שהם נושאים בליבם חוק נשגב יותר. מטרותם היא קדושה, ועל כן היא מקדשת את כל האמצעים. הם מר־כנים להשתמש בהחלט בכוח כדי לסכל (המשך בעמוד 58)

באורח בלתי־חוקי. יגאל אלון רץ אליהם כדי לברכם, ואחריו אצו־מיהרו גם שאר השרים של ממשלת לוי אשכול. כך נול־דה קריית־ארבע, בחסותה של הממשלה שהתנגדה מכל וכל למניעים ולתוכניות של אנשי קריית־ארבע.

מחזה זה חזר, מאז, פעמים רבות. די להזכיר את פרשת קדום, שבה סירב שר־הביטחון שימעון פרס לסלק את מקי־מי ההתנחלות הבלתי־חוקית, ולראש־הממ־שלה יצחק רבין לא נותרה ברירה אלא להתכופף ולהסכים.

מאז המהפך, גברה תופעה זו. הנשים העליונות של בית־הדסה בחברון הן דוגמה בולטת. מאורעות גן־הירק וקריית־ארבע, שבהם רוטסו חיילים בחומי־רייה־דברה רעילים והוצת אחד מהם כי לפיד חי, האירו את התמונה. ובאלון־מורה השפילה הממשלה את עצמה לפני קומץ זעיר של מתנחלים במשך חודשים ארוכים, כשהיא זוחלת על גחונה, מפצירה,

עומ, היודע את אשר הוא רוצה. בהתמודדות בין „הרוב הדומם“ ובין „המיעוט הקנאי“, ידו של הרוב תמיד על־התחתונה.

כדי לחקור תופעה זו ולעמוד על המכניזם החברתי הפועל כאן כראי לדוק שני מיעוטים שהטיחו בשנים האחרונות את חיתתם על חיי ישראל: גוש־אמונים ומועצת־גדול־התורה.

ג ושי־אמונים הוא, מבחינה מיספרית פשוטה, מיעוט מבוטל בציבור. מיספר המתנחלים שלו נמדד במאות. בהפגנות שלו משתתפים אלפים. הוא מסו־גל לגייס כמה רכבות לפיקניקים המוניים בחיק הטבע של „השטחים המשוחזרים“. בסיקרידע־הקהל, זוכים הנוש ומקור רביו בשלושה־ארבעה אחוזים. כל חסידי ארץ־ישראל־השלמה, הכוללים גם את האג־

אני בא כאן לטעון כי פרשה זו מדי־גימה כלל מדיני חשוב: **ה מיעוט מנצח תמיד.**

ל תכן שאני מתפרץ לדלת פתוחה, וכי כבר נכתבו על נושא זה אלפי ספרים מלומדים, עם טבלות ונוסחאות בסלאנג מדעי בלתי־מובן. אם כן ואם לא, הריני מתכבד בזה להציע מונח פוליטי להגדרת תופעה זו: **מי נורוק ראטיה.**

שילטון המיעוט (אם משהו המציא מילה זו לפני, אנא, יסלח לי). במישטר טוטאליטרי מימין ומשמאל, הי־שילטון נתון בידי מיעוט אחד, כגון הי־פוליטיבירו של המפלגה הכולשביקית או הפמליה של הפירר. ואילו בחברה הפלוראליסטית הדמוק־רית מפורז השילטון בין כמה וכמה מי־